

Štev. 6.

V Ljubljani, v sredo 9. februarja 1916.

Leto III.

Bojišče poslednjega srbskega odpora pri Peču: Srbske baterije, ki so jih uničili deloma avstrijski topovi, deloma pa Srbi sami.

Zvonimir Kosem:

Cesar kliče!

I.

Vlak se je pomikal s postaje, in iz vseh oken nabitopolnih vagonov so morale venkaj moške glave in z robci zamahujoče roke. Ko je goste oblake dima za seboj puščajoča lokomotiva že odsopihala s svojo črno čredo železniških vozov skozi ozko sotesko med visokimi, sivimi hribi, ter je za ovinkom nad zopet osamljenim tirom trepetal le še meglen val dima, — še dolgo potem je stal sredi gruče zolznih žensk in otrok ter molčečih moških pred čakalnico Dolnikov Lojze kakor ukovan na enem in istem mestu. Oči so mu bile še zmerom uprte v daljavo, kamor se je pravkar odpeljal njegov oče...

»Zdaj so šli!« — je naenkrat glasno zavzdihnila priletna, grbasta ženica v pisani ruti.

Iz poprej zadušnega molka na postaji se je nanagloma razpredlo polglasno šepetanje.

»Šli so, šli!« — je hitelo mrko od ust do ust. In vsakdo je pričel naštevati: temu je moral iti na vojsko brat, onemu oče, temu sin, onemu bratranec. Ženske so tiščale skupaj in so kimala z glavami; nedaleč od Lojze je stalo nizko dekle ter si je z rdečepisanim robcem brisalo solze.

Lojze je povsili glavo. Prevelika je bila bolest v njegovem srcu, ni je bilo mogoče izbruhniti iz prsi. Kar je občutil v sebi, je bila neizmerna osamljenost in praznosta. Lojzu je bilo, da bi zakričal, da bi zajokal, zarjul od bolesti — toda nevidna sila se je neusmiljeno oklepala njegovega vratu, ni mu pustila govoriti. Zdelo se mu je, kakor da je bil sanjal; po ušesih mu je šumelo še zdaj ukanje fantov in mož; brnelo mu je vzdihovanje žensk in otrok, ki so spremili svoje sinove in očete. Potem naenkrat hrupno poslavljanje, — vlak je že prihajal na postajo. Takrat šele se je bil zavedel Lojze iz gluščega šuma, spomnil se je, da se je treba že posloviti; zdaj šele se je napolnilo njegovo srce z bolestjo, ko je bila ločitev tukaj. — »Gospodari zdaj ti namesto mene in skrbi, da bo vse v redu doma!« mu je govoril oče za slovo in mu je krepko stiskal desnico. »Tvoji sestri Mima in Lenka bosta morali delati znanprej še veliko bolj kakor dozdaj. Samo troje vas bo zdaj — pa pojde, če boste pridni... Zdaj pa adijo, Lojze! Cesar nas

Ljubljana, zatočišče tržaških in primorskih laških, hrvaških in slovenskih beguncev: Mestni trg z magistratom in stolno cerkvijo. (Tudi na Ljubljano je že metal laški eroplan bombe, a brez vsake škode.)

kliče!... Morda se kmalu vrnem...« — Nato je vlak zažvižgal in kmalu potem je drdraje izginil za ovinkom; hrup je potihnil in nastal je molk...

Lojze je stal še zmerom tam, kakor od začetka.

»Lani nam je umrla mati, zdaj naj nam pa ubije vojska še očeta!« je pomislil trpko. Kako hitro, kako nagloma je vse to prišlo — kakor da je treščilo...

Ozrl se je okrog sebe in je videl, da se ljudje že razhajajo in se odpravljajo s postaje na cesto, proti domu. Tudi Lojze se je okrenil; šinil je z roko preko čela in je hitel s postaje, skozi vrata lesene ograje, na cesto kjer se je pomešal med množico.

Iz obcestne krčme je prišel ostareel kmečki mož, Boltačev Miha, že malo napit, ter se pridružil.

Molče je stopal. V trgu, ki je zabelel za

ovinkom izza košatih kostanjev in lip, pa se je Boltačev Miha hipoma ustavil in je potrepetal Lojza po ramenih:

»Fant, nikar se ne drži tako! Vem, tvoj oče je šel, — a zato nikar ne obupuj. Zdaj se je zgodilo tako, da je marsikdo moral dati kaj cesarju. Tudi jaz sem dal svojega sina, svojega Janeza, pa ne jočem. Bo že Bog tako napravil, da bo kmalu spet vse dobro... Ne kisaj se, fant, stopi z mano na vrček piva, pa se ti bo razpuhtela vsa jokavost!«

Lojze pa ni maral ž njim; pustil je moža, da je krenil sam v krčmo, potem pa je korakal dalje prek ozke doline, po zaprašenih cesti naprej. Biti je hotel popolnoma sam s seboj. Ko je stopal sam sredi žitnih polj, mu je postalo lažje; ali tistega strašnega občutka zapuščenosti se kljub temu ni mogel iznebiti. Vendar pa je bil veliko bolj miren, mislil je trezno in preudarno. »Saj to je: Nič ne pomaga, če vriskam ali jočem!« postal je sredi polj in njegov pogled je spolzel vzdolž po dolini. »Očeta le ni in ni!« Zato ne maram tiste pijane družine.

Kričoč glas ga je predramil vtem iz njegovih misli: »Kam pa tako hitiš?«

Lojze se je okrenil in pogledal; za njim je sopihal Kobalov Peter, njegov prijatelj.

»Pobegnili sem, veš, Peter — v krčmo me je hotel spraviti Boltačev Miha, tisti čelustač! Ni treba krčme, ne nikogar; saj pijan sem že tako dovolj od tega, ker je šel oče...«

Peter se je zakrohotal:

»Ej, Lojze, tako še pride, da boš tudi ti moral za očetom...«

Lojze je mrko zamahnil z desnico:

»Pusti šale, Peter!... Take krece, kakor sem jaz, ne bo nihče maral... Premlad sem še, saj lezem komaj v sedemnajsto leto. Ampak šel bi, če bi bilo treba...«

»Videl boš, Lojze; da bomo še vsi šli, jaz, ti in kolikor je še takih fantov...« je dejal zdaj Peter.

»Ne verjamem!« je odkimaval Lojze.

»Verjel boš potem, ko boš enkrat tam«, ga je zavrnil Peter, potegnil viržinko iz ust in pušnil dim v zrak. — »Zdaj pa z Bogom, in Lenko mi pozdravi!«

»In ti Manico, Peter!« —

Blejsko jezero z otokom, zaradi vojne zapuščeno.

Peter je zavil na brv čez potok in je izginil za gostim jelševjem, Lojze pa jo je udaril po bregu navzgor mimo mlade smrečine, izza katere se je na solnčni dobravi svetila domača hiša. Težko in mučno mu je zopet postalo pri srcu. Gledal je na domačo poljo, in zdelo se mu je, da niso nič več tako prijazna, kakor so bila nekdaj; in kakor da gleda blede skrb iz vsakega koticčka njiv in travnikov ter livad — tak vtisk je napravila zdaj zapuščena domačija na Lojza.

Doma je stopil najprvo v hlev, da pogleda, če imata junca dovolj krme v jaslih. Komaj pa, da je stopil čez prag, je zapazil v kotu, v polmraku, Mimo, ki je molzla kravo. Sestra je takoj dvignila glavo.

»No, zdaj smo pa sami!...«

»Sami, sami...« je ponovil za sestro polglasno Lojze, in solze so mu stopale v oči. Nato je vprašal:

»Kje pa je Lenka?«

»Kosit je šla za junčka, tja dol v globel...«

»V globel? Zato je nisem videl... Ji pojdem pa kaj pomagat!« je rekel Lojze.

Vzel je koso in je omahoval po poti, kjer se je v prahu valjalo troje grahastih kokoši; pred hišo je pa nevedé prislonil koso k zidu, stopil je čez vežni prag, šel je, kakor da nečesar išče, v veliko domačo sobo, in nato iz sobe v očetovo čumnato. Prazno in tiho je bilo v čumnati, prazen je bil nizki trinogati stolček, na katerem je oče tolikokrat počival, prazna postelja. Lojze se je sesedel na tisti prazni očetovi stolček; tu si je zakril obraz z dlanmi in zaihtel...

II.

Po tistem žalostnem dnevu, ki je marsikomu za vedno živo ostal v spominu, so tekli dnevi in tedni silno počasi. Dolgčas je bohotno predel vsepovsod svojo mrežo; vsaj Lojzu se je zdelo tako. Odkar ni bilo več očeta pri hiši, je bilo na Dolnikovem domu vse tiho, kakor izumrlo; osamelost, ki so jo čutili Lojze in njegovi nekoliko mlajši sestre, se je razlila tudi na polja, na njive in na travnike. Četudi delo na polju ni zaostajalo, tiste umne in spretno roke, ki bi bila držala takorekoč za krmilo gospodarstva, ni bilo več...

Oče je mnogokrat pisal z bojišča, a vseeno so bili zastran njega zmerom v strahu. V začetku je Lojze sicer upal, da bo vojne kmalu konec. Ko pa so se raznesle okrog novice, da je ves svet pokonci, da vstaja

Naša postojanka na zasneženi gori ob tirolski fronti.

narod proti narodu, da šumi in vre po vsej zemeljski obli kakor v osjem gnezdu, če ga vržeš z drevesa v vodo, ko so pričeli govoriti ljudje, da se vojskujejo vojaki zdaj že prav povsod, na zemlji, v zraku, na morju, in pod morjem, takrat je ugasnila v Lojzovem srcu zadnja iskrice upanja na skorajšen mir in na očetovo vrnitev... Molčeč in redkobeseden je postal Lojze; tudi njegovi sestra sta bili tihi, nikdar več nista prepevali, kadar sta šli delat na polje. Samo ob nedeljah popoldne, kadar sta prišla na dobrovo Peter in Manica, je bilo pri Dolnikovih nekoliko živahnosti in veselja...

Poletje je naposled minilo in nastopila je jesen, za njo je pridrsala po gladkem ledu starka zima, obuta v visoke škornje, zavita v razcefran snežen plašč, po dolini so se vlačile sive megle, legale so nizko na dobrovo, solnce se je skrivalo za težkimi oblaki.

Nekega takega pustega dne je hodil Lojze ves razburjen okrog hiše, poslušal je, kako so ukali in vriskali v dolini fantje —

naborniki, in je mrmral sam zase: »Ne bo še kmalu konec vojske, nak! Nabori še vedno trajajo. Kobalov Peter, dve leti starejši od mene, pojde že prihodnji mesec... Bogvedi, morda bom moral pa navsezadnje še tudi jaz odriniti, morda je govoril takrat Peter čisto prav.«

Iz doline iz krčme, se je razlegalo ukanje vedno bolj in bolj; vriski so zadoneli po hribu navzgor prav do Lojzovih ušes. Lojza je čudno streslo to vriskanje. Ko je bil še malo poprej v dolini in je videl, kako korajžni so vsi fantje, si je mislil: »Vi ste lahko veseli; skoraj vsi imate doma še svoje očete, marsikdo tudi brate in kopico sester. — Z menoj je drugače; če grem jaz, kaj bo potem z našo domačijo? Kaj bosta moji sestra, če pride do tega!« — In s Petrom je bil govoril pred krčmo; pijan je bil Peter, velik šopek je imel na klobuku in ponašal se je, da ni »škarta« in je prorokoval Lojzu, da bodo enkrat še tudi njega potrdili...

Fantje v dolini so prepevali naprej, Lojze pa se je napotil v hišo, v sobo, kjer sta njegovi sestra za mizo sede luščili fižol.

»Kar slutim... tudi mene bodo kmalu pobrali...« je izpregovoril, prisedel k mizi in pričel luščiti. — »Veš, Lenka, Peter je potrjen!« je pripomnil nekoliko pozneje, ker je vedel, da se mlada človeka rada vidita; nato je z malomarno kretnjo zagnal prazno luščino v koš pred seboj.

»Peter, da, je pa tudi drugačen fant kakor ti!« je odgovorila Lenka; Lojze se je ozrl skrivaj na njo in je zapazil, kako je podplula kri njena lica in kako se ji ustne tresejo.

Mima je pa rekla:

»Take suhe trlice, kakor si ti, Lojze, ne bodo jemali. Zastran tega sem brez skrbi.«

»Drugače bo, punice!« — je trdil Lojze svoje. »Jaz slutim... Za očetom pojdem... Bosta videli, če ne bo res!« —

Iz občutka bojazljive tesnobe, skrbi, strahu in osamelosti, ki so držale do zdaj Lojza v kleščah, se je razvila zanaprej skoraj povsem drugačna cvetlica od prejšnje. Ko je hodil po polju in okrog hleva ter je gledal na zasneženo naravo vsenaokoli, se je poleg bolesti vkradla v njegove misli tudi malomarnosti podobna udanost, večkrat celo otopenela brezbriznost. Naposled je prišel do zaključka. »Kakor je sojeno, tako bo! Čemu

Z laške fronte: Naši vojaki v strelskem jarku v boju z Italjani.

skrbi in žalosten obraz? Saj nič ne pomaga... spoznal sem to... Bodimo rajši veseli, pa če gre vse rakom žvižgat; do smrti bomo že živeli!»

Čestokrat je pohitel zanaprej tudi v dolino, v krčmo; tam je pšpival in prepeval, in Peter ga zdajpazdaj potrepal po rami: »Tako je prav, fant, korajža velja! Zdaj bomo šli na vojsko in nabili Ruse, da bo kaj; vsi pojdemo, Lojze, vsi. Živijo, zmaga je naša!»

Lojze se je prešerno hohotal, praznil kozarec za kozarcem in je tuintam zarentačil jezno in osorno, kakor da ukazuje: »Na vojsko, na vojsko! — Naposled se je odzibal, že dobro opit, na bližnji holm h Kobalovi Manici, potrkal je s pestjo na njeno okence in je klical: »Adijo, Manica!... Šli bomo, šli...« — —

Sneg je že pričel kopneti, zapihal je južen veter, pomladanske sape so zavéle preko hribov v dolino. Takrat se je zgodilo tisto, kar je bil prorokoval Peter in kar je bil Lojze slutil toliko časa. Vršili so se novi nabori. Tudi Lojze je odvriskal preko doline, ponosen na šópek, ki mu ga je dala njegova Manica, in ki je pripet na prsih na levi strani. Nobenega sledu več ni bilo o njegovi nek-

Naši vojaki v maloruski vasi v Vzhod. Galiciji, kjer se vrše že mesec dni proti Rusom veliki boji.

— mu je povedal Lojze. In zopet je zaukal in zavriskal.

Miha je začudeno obstal in odprl usta na stežaj:

»Viž ga fanta, kako se je predrugačil! To me veseli!« se je zasmel in pokazal svoje zobé. »Zdaj, ko greš za očetom, si junak od nog do glave; lani poleti si bil pa živa čmerika, še vrčka piva si se branil... »Tako je prav, da si postal nov človek...«

Ko so bili na postaji in se je Miha pomešal med druge ljudi, sta imeli Mima in Lenka solzne oči, Lojze pa se je vedno bolj korajžil:

»Nikar solz, sestri! Skrbita za dom, pa bo vse dobro!... Leto dni bo kmalu tega, kar je odšel oče; pa je še zdaj živ in zdrav... Morda ni dolgo do tistega časa, ko bo vojne konec, in se vrnem, ako Bog da, zadovoljen, s kolajno hrabrosti odlikovan, z očetom nazaj domov; in potem bo zopet vse dobro. — Zdaj pa adijo: Cesar nas kliče! — tako mi je dejal lani pri obhodu oče, tako rečem zdaj

Maloruska kmetija v Vzhod. Galiciji, kjer se bijejo danes najljutejše bitke z Rusi.

danji otročji plahosti. Ko se je vrnil iz mesta, z belim listkom za klobukom, je ukal, pil in vriskal v dolinski krčmi. Vesel, da je potrjen, je dal poklicati s holma Manico; do poznega mraka je plesal ž njo v gostilni, in kasno v noč se je vračal ž njo po bregu navzgor iz doline...

Mesec dni pozneje so šli mladi potrjeni fantje ukaje in vriskaje iz doline proti železniški postaji, da se odpeljejo v belo Ljubljano k vojakom. Med fanti je bil tudi Dolnikov Lojze, ki sta ga spremljali njegovi sestri Mima in Lenka. Lojze je bil topot še posebno korajžen, mnogokrat je zaukal, mnogokrat zapel; tudi danes — za odhod k vojakom — mu je navezala njegova Manica na prsi šop najlepših rož, in za trak na klobuku mu je zataknila dolg rožmarin, ki se je pri hoji tako lepo zibal in se šibil.

V trgu jih je došel Boltačev Miha.

»Bova šla pa skupaj v Ljubljano! je rekel Lojzu. »Veš, naš Janez je bil ranjen, v bolnišnici leži zdaj; pa ga grem obiskat... Kajne, tvoj stari je pa še zmerom zdrav?«

»Zdravi so oče, dostikrat nam pišejo!«

Z vzhodnogališ. fronte: Maloruska lesena cerkev v okolici Tarnopola, kjer so novi boji.

vama jaz. Pravica je na naši strani, zmaga mora biti naša!

Vlak je medtem že prihrôpel na postajo. V hrupu in šundru, ki ga je zagnal naval mladih vojakov v črne vagone, sta spremeli tiho ihtéči sestri Lojza prav do železniškega voza; komaj da sta segli bratu še enkrat v roko, je lokomotiva že zažvižgala. Ukanje in vriskanje fantov, vzdihovanje žensk, osamljenih sester in mater — vse se je izlilo tedaj v en sam hrôpeč, nerazumljiv tok glasov. Črn stolp dima je bruhnila lokomotiva iz svojega dimnika, zahreščale so transmisije, zaropotala so kolesa, in vlak se je pričel pomikati s postaje...

... In kakor некоč Lojze za očetom, tako sta zdaj sestri, Lenka in Mima, zrlí kakor okameneli sredi množice za bratom Lojzom, ki jima je mahal iz okna v pozdrav, dokler jima ni izginil vlak naposled za vedno za ovinkom izpred oči...

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje).

Kroglo, ki je obtičala v okviru, so kemiki analizirali in preiskali. Konstatirali so sestavine, iz katerih je bila krogla ulita, in odločno zatrdili, da je bila izstreljena brez smodnika. Domnevali so, da je rabil morilec ali tudi morilka neko v Ameriki nedavno izumljeno puško, ki strelja s pomočjo zračnega pritiska.

Vsa taka in enaka izvajanja niso mogla pojasniti zagonetne zadeve. Bolj so skoro mešala, kakor jasnila, ker so dajala povod za najraznovrstnejša domnevanja. Edini, ki se ni dal okreniti ne na levo, ne na desno, temveč je mislil vedno v ravni črti, je bil policijski svetnik Koren.

Peto poglavje.

— Vse je prav lepo, kar pripovedujete. gospod policijski svetnik, je rekel baron Fon šefu varnostnega biroja, ne vem pa ne, od katere strani bi stvar zgrabil. V teh stvareh nimam nobene izkušnje in se nebi rad blamiral.

Policijski svetnik se je smehljajal:

— Ljubi baron, slučaj in sreča sta silnejša nego mi. Glejte tukaj so imena dam, ki si barvajo lase s pomado „Fleur d'or“.

S koroško-laške meje: Goreč dom, ki ga je vžgala laška granata.

Kairo, glavno mesto Egipta: Glavna cesta z modernimi palačami, cestno železnico, električno razsvetljavo i. dr.

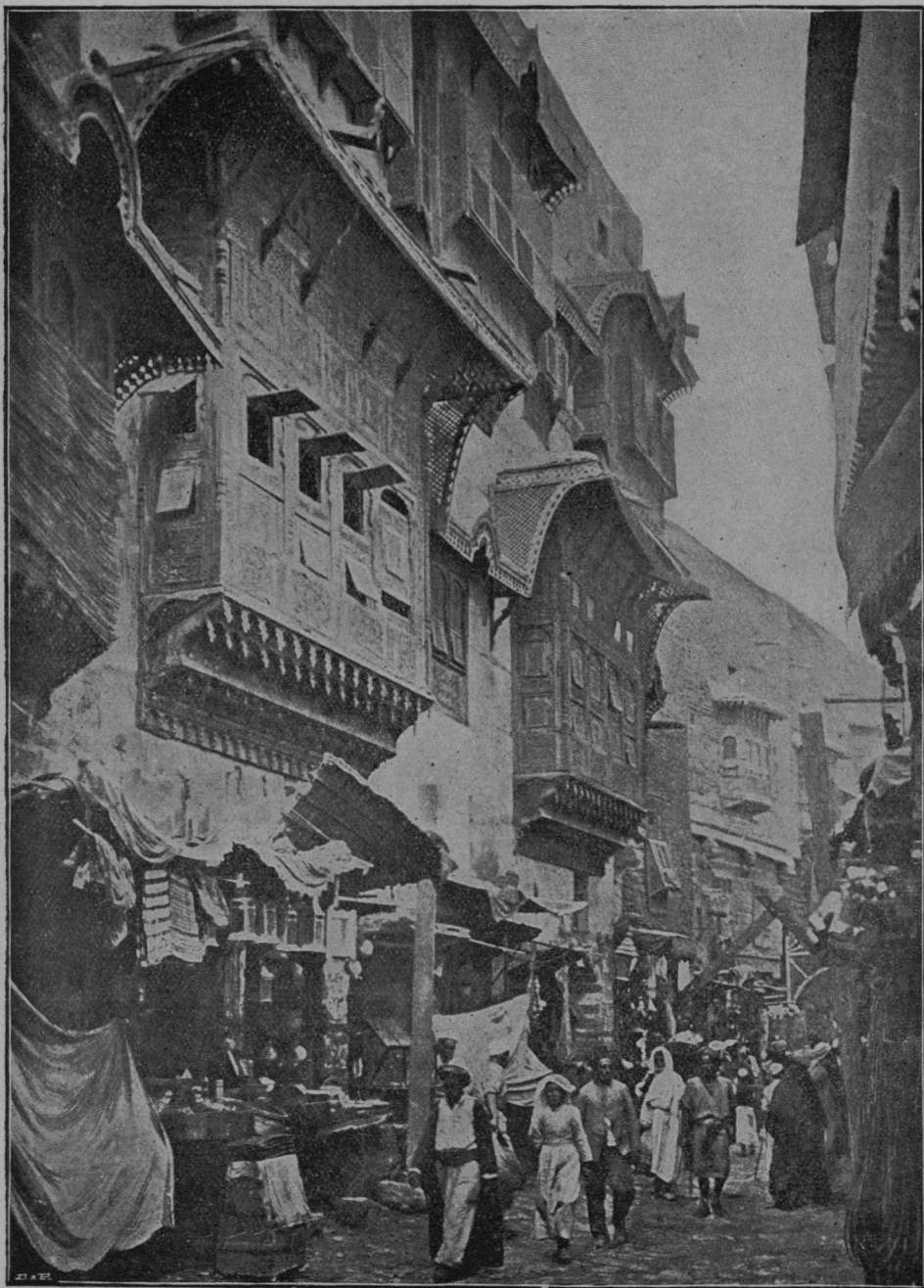
Oglejte si imena! Morda to ali ono poznate?

Baron Fon je preletel listo in dejal:

— Nekatere poznam. Tako staro baronico Sturm, ki s svojimi rumenimi lasmi strašno izgleda. Potem čudovito lepo gospo pl. Skalar, ki ima vampirske oči. Njej bi človek marsikaj prisodil. Pravijo, da ima pisano preteklost. Ljubosumnost, nevarne grožnje in take reči. Poznam tudi grofico pl. Camponegro — no, tudi ženska taka in taka — in markizo Gonsalvi, ki ima posebno grdo hčerko. Igralko Elo Crnivec bi bil kmalu pozabil. Pa ta ne pride v poštev, ker je imela pred petimi dnevi še črne lase. Šele včeraj sem opazil, da se je prelevila v plavolasko, V loži sem jo komaj spoznal.

— Seveda, to tudi poznate, je dražil svetnik. Vidite, napravite torej tako: Pojdite k eni izmed teh dam še danes popoldne in napeljite pomenek na umor. In če opazite kaj sumljivega, izkušajte izvedeti, kje je bila plavolaska 12. januarja zvečer. Poizkusite tudi priti v te-le hiše italijanske kolonije! In tam bodite pozorni na vsako besedo. Drugega za enkrat ni napraviti.

Policijski svetnik je izročil baronu listo v mestu stanujočih plemiških italijanskih rodbin.

Ulica v Medini, glavno mesto preroka Mohameda, kjer je bila proglašena sveta vojska vseh mohamedancev zoper Angleže, Fracoze in Ruse.

— Po vojaško rečeno moram torej teren rekognoscirati.

— Prav tako, gospod baron. Želim obilo sreče.

Baron se je poslovil.

Doma je mislil najprej na to, kako bi prišel do italijanskih plemiških rodbin. Pisal je pisma svojim prijateljem častnikom, ki so v vseh mogočih kotih in krajih občevali. Ponekod pa je bil že sam znan.

Markizo Gonsalvi je obiskal še tisto popoldne. Naletel je na večjo družbo. S starejšimi damami je bil jako ljubezniv, z mlajšimi je šegavo ljubimkal. Drugi dan je že oddajal posetnice po stanovanjih vseh tistih, s katerimi se je bil seznanil. Dobrih manir je bil vaje z bogatega plemiškega doma.

Tako je tekal vsako popoldne od 5 do 8 ure sem in tja, popil mnogo nedolžnega čaja, igral vist z napolgluhimi eksclencami in presedel dolge noči na vročih foteljih. Zabaval se je na račun države in edino, kar ga je delalo nezadovoljnega, je bilo to, da ni imel nikjer niti najmanjšega uspeha.

Našel je že preko deset dam, ki so nosile rdečeplave lase. A vse so bile dobre in poštene in nikakor zmožne hudobije ali celo umora. In o vseh je bilo lahko dognati, kje so bile na usodni večer.

Tudi intimnejši pomenki niso Fonu nič pomagali. Edino, na kar je bil pozoren,

je bilo to, da se je omenjalo ob nenavadno mnogih prilikah ime baronice Sternberg. Vedno in vedno so obžalovali, ker je ni

od nikoder na spregled. In ravno nje je bilo prej povsod dovolj. Nekatere dame so trdile, da ima hudo influenco, druge zopet, da je odpotovala. Tiste, ki so ji bile najbližje, so skrivnostno šepetale o zaroki. Vse pa so obžalovale, da je odpovedala sprejem, ki ga je bila prej za dvajsetega že napovedala. V njeni hiši je bila zabava vedno na vrhuncu. Prihajalo je mnogo častnikov, kar so matere zelo cenile zaradi svojih možitve željnih hčerk.

Po preteku enega tedna se je oglasil pl. Fon zopet pri policijskem svetniku. Javil je, da je prebredel osemindvajset družin, Uspeh njegov je ta, da se mu je pokvaril želodec.

— Taka je ta reč. Nam se suše možgani, vam se pridi želodec. Pa ne jemljite si vsega skupaj preveč k srcu, Take stvari se ne opravijo od danes do jutri. Če bi bilo vse tako lahkotno, bi rešil zadevo najnavadnejši agent. Saj vendar ne gre za enega izmed dveh tisočev ogrskih žepnih tatov, ki jih imamo v evidenci. Torej popotrpljenje, ljubi baron! Kaj napravite nočnejši večer?

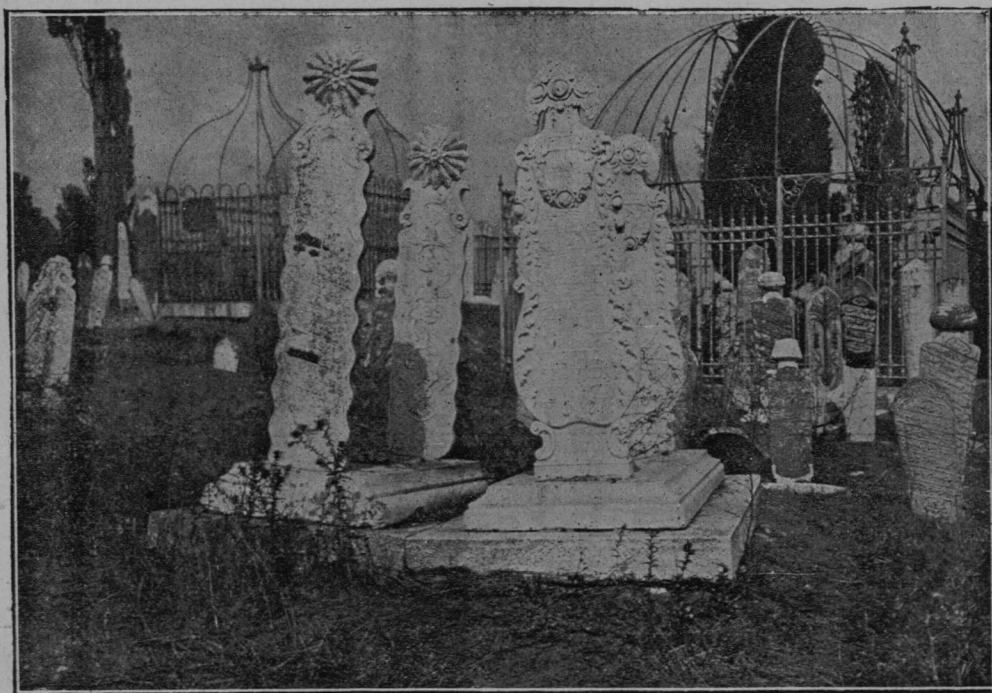
— Povabljen sem na soarejo h grofici Camponegro. To je ena izmed onih, ki nosijo rdečeplave lase.

— Našli boste zanimive ljudi. Camponegro je najboljši prijatelj italijanskega poslanika in je opravljal, če se prav spominjam pred leti sam diplomatsko službo. Torej dobro poslušajte!

* * *

Pri grofici Camponegro se je zbrala velika družba. V štirih velikih salonih je bilo okoli 150 ljudi. Grofica je stala blizu vhoda in pozdravljala goste, ki so še vedno prihajali. Bila je visoka, lepa gospa vitkega stasa in krasnih strastnih oči. Če so zaplamtele se jih je človek ustrašil. Okoli nervoznih ustnic so bile začrtane poteze neizprososti in odločne volje. Bleda je bila tako, da se ji je poznalo tudi skozi šminko in puder. Oblečena je bila v valovito obleko z dolgo vlečko; prsi roke in hrbet so bile globoko gole. Na vratu so se lesketali dragulji, kakor tudi v ušesih in v rdečepлавih laseh.

Blizu nje je stal gospodar, konte Giacomo di Camponegro. Bil je majhen, izžit mož, Nasprotje med njim in soprogo je govorilo tako, da ga je vzela gospa zaradi denarja. Njega, šestdesetletnega starca, je

Nagrobni spomeniki carigrajskih Turkov na pokopališču v Ejubu pri Carigradu.

premamila lepota, njo udobnost in naslov.

Ada contessa di Camponegro je bila lakomna časti. Slavne in važne goste zbirati okoli sebe, to je bil njen ponos. Na ta večer je slavila spet svoj triumf. Po salonih se je zbirala le najodličnejša gospoda, S trudnimi očmi jo je kontesa ogledovala.

Prišla sta tudi dva gosta nanovo.

Oba sta bila še mlada. Gibala sta se tako prožno, da je opazovalec z lahka odkril na obeh nekaj vojaškega. Eden od obeh je imel obraz izmučen. Poznalo se mu je življenje.

Gospodar ga je rezervirano pozdravil.

— Dober večer, grof Reinen.

— Dovolite mi, je odgovoril Reinen, da vam predstavim svojega prijatelja barona Fona.

— Me jako veseli. Takoj vas seznanim s svojo ženo. Ada, dovoli — baron Fon.

Gospa je grofa hladno pozdravila, s Fonom pa je bila naravnost ljubezniva.

— Mislim, da se midva že pozna.

— Bil sem tako srečen, da sem vas spoznal nedavno tega pri baronici Šilovčevi, je odgovoril baron in se poklonil.

— Ah da, spominjam se.

Sledilo je par brezpomembnih fraz, nato so se pomešali med družbo novi došleci.

Grof Reinen je predstavil barona Fona raznim znancem, sedel nato za igralno mizo in pričel partijo vista. Baron se je menil z gospodi, ki so stali tam okrog, brezpomembne stvari.

— Servus, Fon, je zaslišal naenkrat za seboj.

Stotnik generalnega štaba mu je molel roko v pozdrav.

Bog te živi, Fran!

— Si na dopustu, kaj? je vprašal častnik.

— Ne. Od prvega dalje sem že civilist.

— Tako? Tega nisem vedel, Kaj pa počneš?

— No, živim. Kako gre pa tebi?

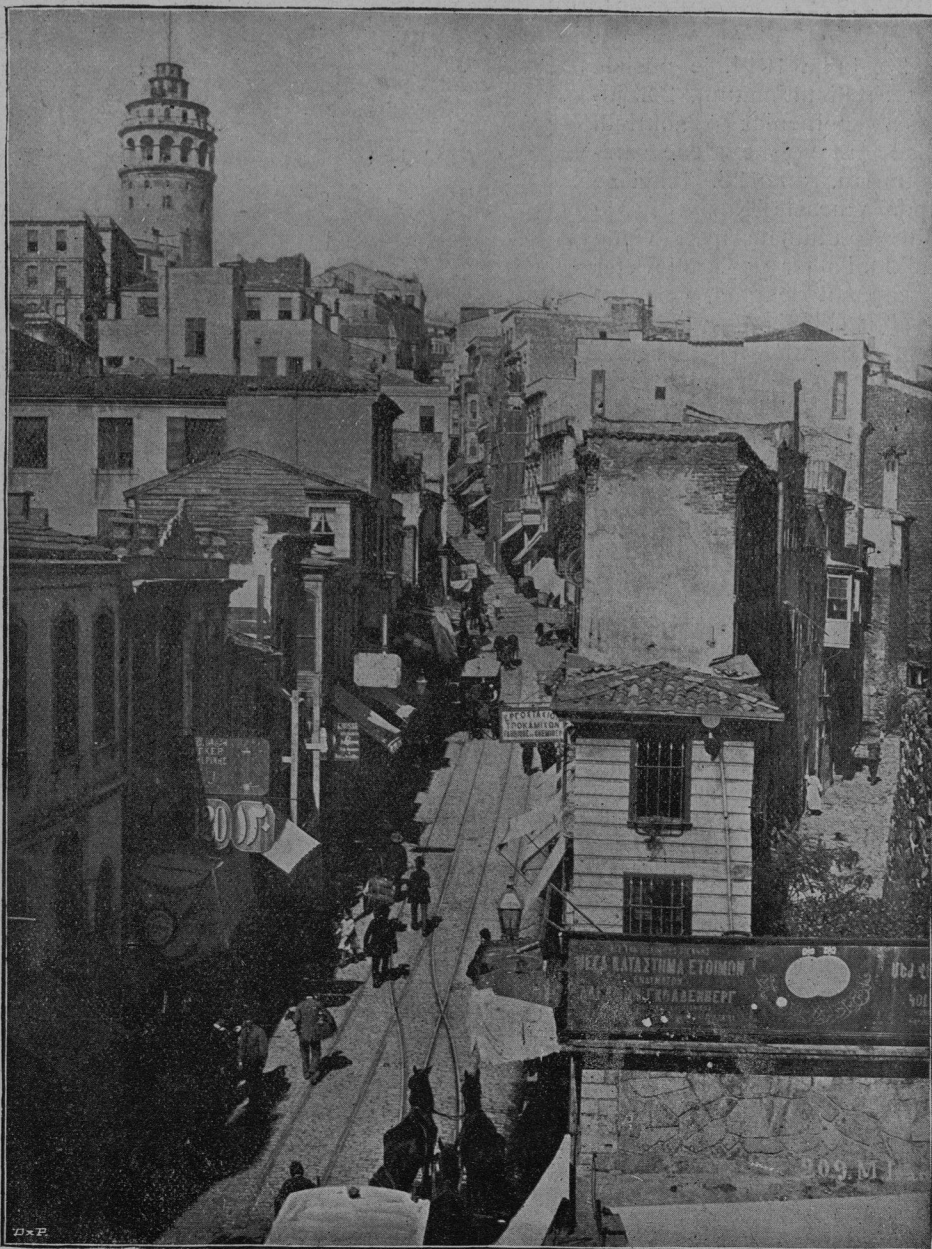
— Hvala. Poglej me in verjel boš, da dobro.

— Pokazal je na svojo uniformo.

— Ah, saj res! Čestitam! Torej se ti je vojna šola obnesla. Ali si vedno tukaj?

Gospa je hitela mimo.

— Oprosti me za trenotek! se je opravičil stotnik. Grofica, prosim vas, ali ste

Evropski del Carigrada, kjer so tudi palače poslanikov evropskih držav.

kaj izvedeli, kako je z baronico Sternberg?

— Ničesar! Že teden dni je ni na spregled. Menda je odpotovala, Kajveč ve nemara Reinen, ki igra tam-le vist.

— Hvala lepa!

Stopil je nazaj.

Če se hočeš seznaniti s Reinejem, te lahko predstavim, se je ponudil Fon.

— O, saj se že pozna, je odvrnil stotnik zategovaje. Ali izognem se mu rad!

— Zakaj pa?

— E, tako! Simpatični mi ni. Igralec, pivec — ne veš, od česa živi. Pred dvema letoma je imel afero, ki še zdaj ni jasna. Mi sploh ni za voljo.

— Ti misliš tisto zgodbo na cesarskih manevrih.

— Tisto, res je!

— Zdi se mi, da mu delate krivico. Z vojaškega stališča je bilo tisto sicer veliko zanemarjanje dolžnosti. S človeškega stališča pa se mu lahko odpusti. Pijan je bil, to pa se vsakemu pripeti.

— Tako preprosta ni ta reč, dragi Maks, je odgovoril stotnik resno. Častnik se v službi ne sme napiti. In če je človek poveljnik važne eskorte, ne sme zaspati.

— Zanesel se je na četovodjo.

— To je nasprotovalo instrukcijam, ki jih je dobil — boljše je sicer, da stvar pustiva. Srečen je lahko, ker je mogel tako gladko stran. Zahvaliti se mora za vse samo svojemu stricu Holmhorstu. Če bi ne bil ta njegov brigadir, ne vem, kako bi se bilo končalo. Naj bi kdo drugi kaj takega napravil, ta bi jih izkupil!

— Ti — midva z Reinejem sva prijatelja. Če hočeš, povprašam jaz po baronici.

(Dalje prihodnjič.)

Vhod h dvorcu Seraje v Carigradu,

Poldrugo leto vojne.

Dne 23. julija 1914. je poslala naša vlada Srbiji ultimatum, 24. julija je izšla spomenica o sokrivdi srbske vlade in vojske glede sarajevskega umora, dne 25. julija se je v razpor vmešala Rusija in je Srbija zahteve ultimata naše vlade deloma odklonila ter je kralj Peter z dvorom zapustil Beligrad. Obenem je odpotoval naš beligradski poslanik Giesl. Dne 28. julija je posebna izdaja »Wiener Ztg.« prinesla napoved vojne Srbiji in že 29. julija ponoči so Srbi poskušali razstreliti veliki železniški most med Zemunom in Beligradom. Unel se je prvi boj med našimi in srbskimi četami! Dne 31. julija je mobilizirala Rusija in za njo Nemčija. In vojna se je začela.

Tako obhajamo te dni spomine na poldrugo leto, odkar se je unela vojna. Šele 18. mesecev je minulo, odkar so odšli naši polki na bojišča, a nam se zdi, da traja vojna že celo večnost. Prvotna silna razburjenost se je polegla in vsi sloji so se, nekako otopeli, vojne že navadili. Koliko vrlih mladeničev in krasnih mož smo že izgubili Slovenci v tem poldrugem letu! Kolika junaštva so izvršili Slovenci na galiških bojiščih v Karpatih, ob Drini in Donavi ter ob Soči! Borili so se Slovenci v Belgiji, na Poljskem, Ruskem, na Francoskem, na Srbskem, v Črnigori, na Goriškem in so zdaj že v Albaniji! Koliko so doživeli, koliko prestali za našo državo! Koliko je danes med nami mladih vdov in sirot, bolnikov in pohabljenec, koliko ljudi joka za očeti, možmi, brati in ženini! In koliko so prestali v tej

dobi gališki, bukovinski, bosanski, hercegovski, ter primorski begunci! Koliko jim je že uničila vojna, kakšna premoženja jim je po-

hudih sanjah in bo vse začelo nanovo gibati in hoditi pota stare ljube navade pred vojno.

Črnogorski vojak.

goltnil ogenj iz topov in pušk! In vse to v poldrugem letu! Še nikdar ni prestal naš narod toli težkih časov, kakor jih trpi danes.

Znani ogrski veleugledni politik in kralj. tajni svetnik pl. Berseviczy je te dni v Budimpešti javno predaval in dejal med drugim: »Kakor je ogromno široka ta vojna, tako velika je tudi njena grozota in trpljenje. Kakor da so se naenkrat razpršile vse veličastne pridobitve civilizacije in človečanstva! Mednarodno pravo nima več veljave, samo pravo pesti zmaguje. Na vseh koncih in krajih zemlje je človeštvo v mirnih časih bolešno vzdiknilo, če je kaka elementarna nesreča uničila večje število ljudi. Danes pa ravnodušno gledamo na umiranje tisočeri, da, tako daleč smo prišli, da izgube sovražnika štejemo za majhne. Smrt še ni imela take žetve na zemlji. Če bodo enkrat povsod na zemlji priznali in zapisali izgube v tej vojni, tedaj bo statistika lahko izračunala, kakšna je sedanja umrljivost v primeri s prejšnjimi časi. Toda kot gotovo velja že danes, da bo človeštvo potrebovalo več desetletij, da bo z rojstvi izpolnilo današnje vrzeli. In kaj naj rečemo o grozotah telesnega in dušnega trpljenja, katero je povzročila ta vojna? Kakšnim grozovitostim smo se privadili in kako zakrknjenega srca smo postali tekom te vojne! Tako zelo smo se prilagodili vojni, da res le s težavo mislimo, da je bo enkrat konec. In vendar je bo konec! Hvala Bogu, enkrat se bo zdijala in zopet bo mir na zemlji. Pride dan, ko si zmanemo oči po vsem tem, kar smo videli in doživeli, kakor po

Nemški vojaki na Srbskem dobivajo od srbskih žen pijačo.

Vse? Ne. Ne bo vse zopet tako kakor pred vojno. Pride dan poln veselja, ko bodo mnogi sinovi objeli svoje starše, možje svoje žene, očetje svoje otroke, in ta lepi dan veselega vriskanja bo najbolj poln bolečine za one, ki so izgubili v tej vojni svojce. Naših padlih junakov nam tudi z njihovo krvjo slavno priborjeni mir ne bo vrnil. Vrnili nam tudi ne bo obžalovanja vrednih žrtev, ki sicer niso izdihnile v grmenju topov ali v naročju svojih tovarišev, ampak so ranjene in bolne, sredi pomanjkanja in grenkosti vojnega ujetništva, med tujimi in morda sovražnimi ljudmi, v počasno bolečem in nemem mučeništvu počasi šle v smrt.

Najbolj vesel dan miru ne vrne materi izgubljenega otroka, ne vdovi moža, ne sirotam očeta in slepcu ne luči oči, niti stare moči niti zmožnosti za delo tistemu, ki je šel v boj kot krepak mož in se sedaj iz bojnega meteža vrača kot hromec brez noge ali neozdravljivo bolan.

Na vse te moramo že sedaj misliti, dokler je še vojna, predno pride dan, ko bi oni morali svojo izgubo občutiti z dvojno bolečino. Vse grozote vojne ne smejo našega srca tako zakrkniti, da bi ne imeli usmiljenja, pa še ni dovolj, kajti samo to ne bi moglo posušiti niti ene solze, ne bi moglo olajšati niti ene stiske niti odvzeti ene bolečine. Naše čustvo se mora združiti z dejanskim umevanjem. Razumeti moramo bolečine trpečih in znati jim pomagati. Svoje usmiljenje moramo vzgojiti in razviti, da naš občutek dozori do dejanja in naše sočutje do pomoči.

A vojna traja dalje. Naše armade zmagujejo povsod, tudi doma hrabro prenašamo vse stiske ter pogumno molče vzdržimo vse vojno gorje. Trdno verujemo v končno zmago. Za to vztrajajmo in trpimo, saj dolgo ne more trajati vojna več! Ko napoči mir, bo naše življenje tem lepše, svoboda tem plodovitejša.

Srbski komitaš.

Carigrad.

(Glej naše slike!)

Carigrad po ruski — Konstatinopol po grški — Stambul po turški — nekdanji slavni Bizanc grškorimski — je danes postal zopet sila modern. Te dni se je namreč z velikimi svečanostmi odpeljal prvi balkanski vlak iz Berlina čez Pešto-Sofijo v Carigrad

ter čez par dni zopet nazaj. Veliko se je govorilo, pisalo in — kar ni bilo najslabše — dobrega pojelo pri tej slovesni, zgodovinsko važni priliki. Saj novi balkanski vlak je simbol prodirajoče in zmagajoče evropske kulture.

Novi vlak veže Nemčijo, Avstrijo, Bolgarijo in Turčijo, torej tiste štiri zmagoslavne države, ki tvorijo zvezo, ki vse doseže, kar ji drago, bodi slava, bodi blago, — da se izrazimo s Koseskim. Rusija, Anglija in Francija so le leto in dan na vso moč in z ogromnimi žrtvami trudile, da bi vzele Dardanele in zasedle Carigrad. A odšle so brez uspeha! Nemčija in Avstrija pa stremita že dolgo, da se otvori železnica, ki bi vezala Hamburg z Bagdadom, in evo, te dni se je polovica tega velepolitičnega načrta že uresničila: Hamburg je zvezan s Carigradom! Za nadaljno zvezo pa se pravkar pripravlja vojna v Egiptu ter se že vrše najhujši boji v Mezopotaniji ob Evfratu in Tigrisu. Mogočnim turškim četam, ki naj odpro, vzlic odporu angleških in ruskih čet, novo železnico od Carigrada čez Malo Azijo do Bagdada, je vrhovni poveljnik Nemec, maršal pl. Goltz-paša!

Carigrad je torej zvezan z ekspresnim vlakom z Evropo, in poslej bomo mogli, če bomo imeli dovolj denarja, prav lahko izleteti v turško prestolico. To je bilo doslej zelo nerodno, dolgotrajno in celo precej nevarno.

Carigrad leži na hribovitem polotoku med Zlatim rogom ter ob ustju Bospora in Marmarskega morja. Evropa in Azija sta tu le za razdaljo puškega strela oddaljeni. Iz Carigrada gledajo naravnost na mesto Skutari, ki leži onostran Bospora že v Aziji. Na jugu ob morju se razprostira mestni del Galata, proti severu Pera, onkraj Zatega roga leži Stambul s Serajem, t. j. staro sultansko palačo, z Visoko porto, t. j. palačo velikega vezirja, ki je glavar turškega ministrstva, ter s Hagio Sofijo, glavno mohamedansko mo-

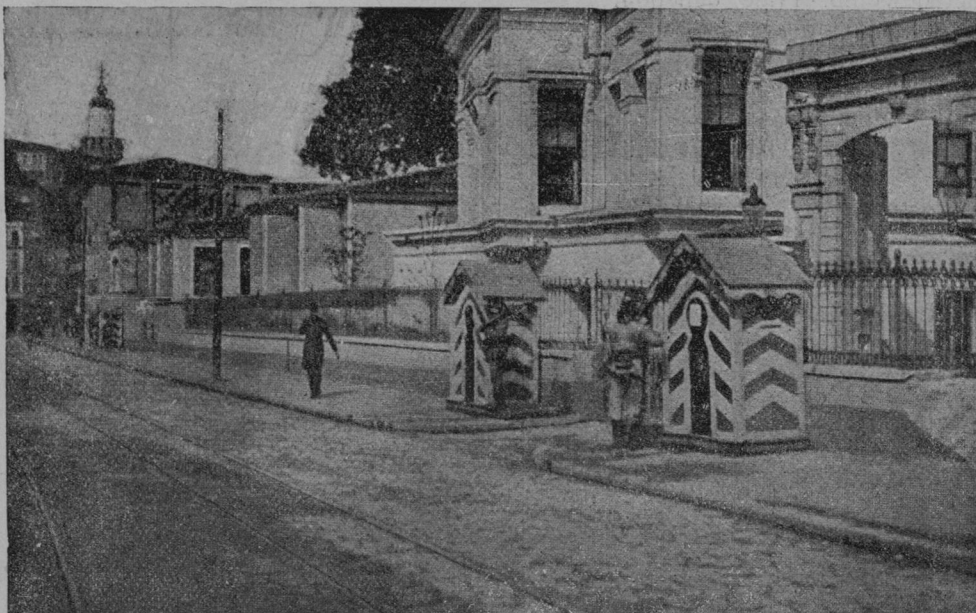
Srbskemu prebivalstvu, ki se vrača v Belgrad, pomagajo vojaki spraviti blago, nazaj na njih domove.

šejo. Justinijan je sezidal to veliko in krasno cerkev za sv. Sofijo, a Turki so jo po letu 1453. izpremenili v svoj tempelj. Za Štambulom proti severu leži ob Zlatem rogu grška četrt Feur in višje židovski Balat. Prav na kraju proti severu pa staroturški predel Ejub. Tako ima Carigrad v vseh predmestjih skupaj nad milijon prebivalcev. Večina je seveda turška, nato slede Grki, Armenci, Bolgari, Judje in razni Azijatje. Tudi par tisoč Nemcev, Lahov in Francozov živi ondi.

Seveda je Carigrad veliko trgovsko mesto; Bospor ter Zlati rog sta vedno polna parnikov, čolnov in čolničkov. Štambul veže z Galato in Pero dvoje velikih mostov, na katerih je ves dan silno živ promet. Tudi turške bojne ladje stoje med mestom vedno na straži. Velikanski bazarji, kjer je na prodaj vse, s čimer se sploh da tržiti, so središča trgovine ter so tako ogromni, pravzaprav mesteca zase, da se brez vodnika v njih izgubiš. Seveda je Carigrad po večjem delu moderno mesto z velikimi hoteli, trgovinami, gledišči, palačami, tramvaji, električno razsvetljavo, podzemskimi in nadstrešnimi železnicami, kolodvori, vzpenjačami, kavarnami ter z vsemi drugimi tehničnimi napravami, ki jih imajo prva in le najbogatejša evropska mesta. Zlasti Pera je čisto evropskega značaja ter so v njej krasne, široke ceste in ulice. Največ se govori turški, grški in armenski jezik; tudi vsi napišejo v teh treh jezikih.

Krščanskih cerkev je baje 143, med temi 60 grško-pravoslavnih, 38 armensko-gregorjanskih, 12 armensko-katoliških in 26 rimsko-katoliških ter 5 nemško-protestantovskih. Židovskih sinagog je 36. Turških mošej je seveda par sto. Tudi šole ima vsaka narodnost; najboljše šole so baje grške in armenske. Časnikov izhaja okoli 60 v raznih jezikih, seveda tudi v nemškem. Kolportaža je prosta.

V Skutariju je ogromno mestno pokopališče; to je velik cipresni gaj, v čegar senci leži in stoji na tisoč gomil in grobnih spomenikov. Vsak grob ima dva spomenika: enega pri vzglavju, drugega pri vnožju. Spomeniki so navadno zeleni, napisi pa pozlačeni. Turki pridno obiskujejo svoje rajnike.

Pred palačo vojnega ministerstva v Carigradu.

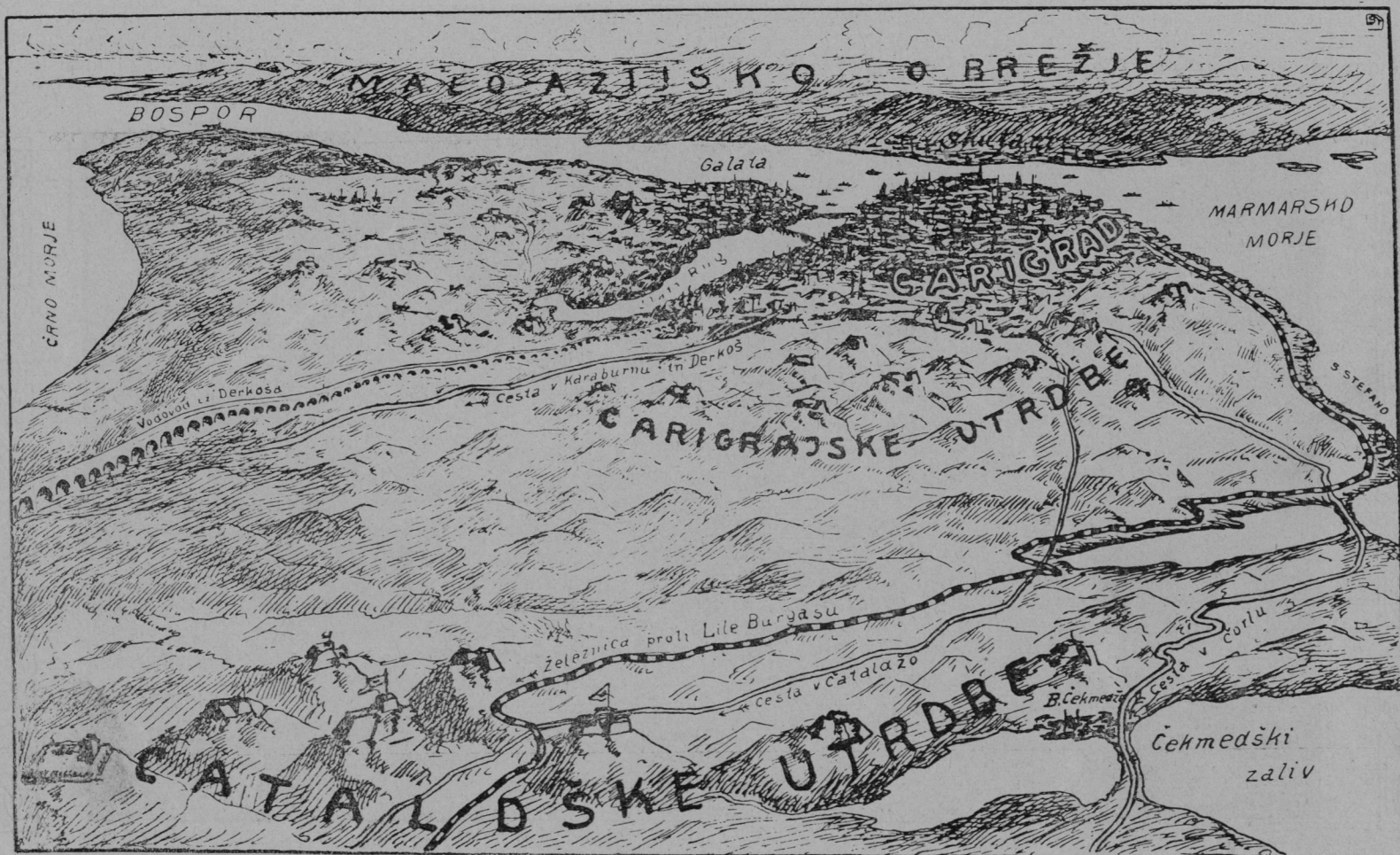
Z Burgurla, 200 m visokega hriba v Skutariju, se nudi potniku preko Carigrada razgled, da ga ne pozabiš vse žive dni. Ljudje ki so prepotovali skoro ves naš planet, trdijo, da se kaj takega, kakor je razgled s hriba Burgurla na Carigrad, ne najde nikjer na svetu. Po svoji legi je Carigrad najlepše mesto, zato pa se zanj bore Rusi že par stoletij in zato se vrši tudi današnja vojna med Turčijo ter antanto.

Samomor turškega prestolonaslednika.

Dne 1. t. m. si je v nervoznosti prerezal žile na levisi turški prestolonaslednik, princ Juzuf Izzeddin ter je umrl. Rojen je bil 1. 1857. v Carigradu, torej je umrl 59 let star. Bil je sin sultana Abdula Aziza, ki je bil 1. 1876. vržen s prestola in ki si je v za-

poru baje sam končal življenje. Sin je torej umrl iste smrti kot oče. Abdul Aziz je hotel prestolonasledništvo tako urediti, da bi mu sledil najstarejši sin, ki je bil baš Juzuf Izzeddin. Na Turškem ni namreč zakona, ki bi določal, da mora vladarju na prestol slediti najstarejši sin, nego sledi v vladarski časti vedno najstarejši član Osmanske cesarske družine. Ker je bil Abdul Aziz prej odstavljen, kakor je prestolonasledniški zakon izpremenil, princ Juzuf Izzeddin ni bil prestolonaslednik po očetu. Zato so vladali po očetovi smrti že trije sultani: Abdul Hamid, ki so ga pred par leti Mladoturki odstavili, sultan Murad V., ki ga je odstavil Abdul Hamid in Mohamed V., današnji turški vladar, ki je odstavil Abdula Hamida. Šele zadnja leta je postal Juzuf Izzeddin pravi prestolonaslednik, ker je bil za sultanom najstarejši član cesarske rodbine.

Rajnik je bil bolehen in ni bil vojak.

Zemljevid Carigrada, Bospora in okolice.

Veliko mohamedansko pokopališče v Skutarijo t. j. v Mali Aziji nasproti Carigrada, kamor pokapajo carigrajski Turki svoje mrličke.

Pečal se je največ s knjigami ter je znal turški, arabski, nekoliko francoski in tudi za silo nemški jezik. Bil je večkrat v Evropi ter je zastopal sultana v Londonu; tudi na Nemškem, v Rimu in na Dunaju je posetil vladarje. V sedanji vojni se je brigal najbolj za saniteto. Dardanelske čete je parkrat obiskal v prvih strelskih jarkih ter jih navduševal.

Po rasti je bil srednje postave, širokopleč, črnih las in črne brade ter zelo kratkoviden. Zato je nosil nanosnik. V vedenju je bil zelo fin, vljuden in prijazen. V mladosti je jako ljubil lepe konje ter se je rad vozil s kočijo, ki jo je sam vodil, skozi Pero v carigrajsko okolico. Po smrti svojega očeta je moral živeti v Skutariju v Mali Aziji ter se ni smel mnogo let pokazati v Carigradu. Šele par let, odkar je postal bratranec Rešad Efendi vladar z imenom Mohamed V., je postal Juzuf Izzeddin svoboden ter je mogel kot prestolonaslednik svobodno prihajati tudi v Carigrad. Pet let je bolehal ter se je zaman trudil pozdraviti svoje živce. Prišel je iskat zdravja v Švico in v Solnograško ter je živel tudi nekaj tednov na Semeringu. Bil je neurastenichen in ni mogel vse noči spati. Zato se je že enkrat vrgel v morje, a so ga rešili. Zdaj se je pa vendarle umoril. Zapustil je hčerko in 10 letnega sinčka.

Novi prestolonaslednik je princ Vahiddin Efendi, najmlajši brat vladajočega sultana. Rojen je bil 1. 1861. v Carigradu

ter je torej 56 let star. Ima dve hčeri, ne zna nobenega evropskega jezika, ter še ni bil v Evropi. Živel je večinoma v Skutariju v Mali Aziji.

Bospor.

Bospor, sedaj morska ožina carigrajska je 27 km dolg in na najširšem kraju 1950 m, na najožjem pa 550 m širok, združuje Črno morje z Marmarskim ter deli Evropo od Male Azije. Bospor se začne na severu pri Črnem morju ob Kyanejskih otokih (sedaj Orekia Taši), odkoder se vije v kljukasti smeri med visokimi, strmimi bregovi proti jugu. Ne daleč od ustja Bospora v Marmarsko morje, se odcepi od njega ozek, vijugast morski kot v severozapadni smeri. Ta morski kot se imenuje Chrysokera (Zlati Rog), ki je vsled močnega toka vode iz Črnega morja skozi Bospor v Marmarsko morje edin, toda zelo lep pristan pri Bosporu. Na jugu se konča Bospor v dva, nasproti si štrleča morska jezika suhe zemlje. Na azijski strani je to raven polotok, na katerem je naselbina Kadiköj, na evropskem bregu pa je to skalnat nos med Marmarskim morjem in Zlatim rogom. Na temenu tega nosa leži carigrajski seraj.

Ime Bosporus (brod goveda) se je razlagalo v starem veku iz mitične pripovedi, da je Jo, v kravo spremenjena, preplavala

to ožino in ji s tem dala ime. Zaradi močnega morskega toka je bil Bospor mornarjem zelo nevaren. Ker pa se pride skozi Bospor v »negostoljubno« (Črno) morje, je bil Bospor zelo važen in njegovi bregovi so bili posuti z mnogobrojnimi svetišči, n. pr. na evropskem delu svetišče Dia Uria, ki so ga sezidali prebivalci Mileta, in na azijski strani Jasonion v spomin heroja Jazona in Argonavtov.

V VII. stoletju se je Bospor oživil vsled grških naselbin, s Kalchedonom, z Byzantijem in Hrysopoljem (Skutari). Darij I. je ukazal inženirju Mandrokleju iz Sama, naj napravi most čez Bospor in to pri današnji Steniji. Čez ta most je šla njegova vojska proti Scitom.

Za časa grško-perzijskih vojn je bil Bospor v rokah Perzijcev do leta 478., na kar so se ga polastili najprej Špartanci, pozneje pa Atenci, ki so vpeljali pobiranje dobičkanosnega davka ladij, ki so plule skozi Bospor. Za časa rimskega cesarstva si je pridobil Bospor svetoven pomen. Leta 330. po Kristu je bil ustanovljen Carigrad. Od tistega časa so bili bosporski bregovi prizorišče deloma živahnega velikomestnega življenja, deloma tudi vojnih dogodkov, posebno v prvih časih izloma, ko so Arabci in pozneje tudi Rusi večkrat zavzeli Carigrad. Za časa bizantinskega cesarstva je bil Bospor takorekoč posejan z letovišči in z obrežnimi palačami.

V XIV. stoletju je bil utrjen vhod iz Črnega morja v Bospor z velikim gradom, ki je še danes ohranjen kot razvalina. Leta 1452. je postavil Mohamed II. obe trdnjavi Rumili in Anadolii Hisar in leta 1453. je padel Bospor s Carigradom vred v turške roke. Za časa turškega cesarstva je postal Bospor zelo živahen. Na njega bregovih so iskali zavetje pred velikomestnim šundrom bogati Turki, pa tudi evropski diplomate.

V današnjem času je Bospor en sam velik pas krasnih obrežnih naselbin, ki se skrivajo med gaji cipres in platan. Vožnja po Bosporu je eden najkrajših izletov na zemeljskem površju. Na južni strani, na obeh bregovih morske ožine, se razprostirajo velika carigradska predmestja Galata, Tophane, Fyodykly in Beşiktaş, na azijskem bregu pa njim nasproti Kadiköy, Haiderpaşa s kolodvorom anatolskih železnic in amfiteatralno na dveh raznih gorskih pobočjih ležeči Bulgurlu, Skutari in Kuzgundžik. K Beşiktaşu se prištevajo prekrasne sultanove palače, Dolma bagdže in Čiragan na bregu Bospora ter Jildiz Kiosk na Višini sredi čarokrasnega parka. Bolj severno ležita druga proti drugi veliki naselbini Ortaköy s krasno džamijo na evropskem bregu in Bejlerbey s sultanovo palačo na azijskem bregu.

Nepretrgana vrsta sijajnih letovišč na obeh straneh Bospora se vleče proti severu. Na ozkem prostoru, kjer je napravila že priroda sama varnostno obrambo, se dviga dvoje slikovitih in močnih trdnjav, ki varujeta pristop k Carigradu od strani Črnega morja. Ti dve trdnjavi sta Rumili Hisar na evropskem in Anadolii Hisar na azijskem obrežju. Med Carigradom in tema dvema trdnjavama je vrsta naselbin in človeških bivališč nepretrgana, proti severu pa so naselbine in posamezne hiše že redkejšje; v kljub temu pa je prirodna krasota tam ravno tako velika kakor na južni strani.

Nad Rumili Hisarjem se dviga na najvišjem vrhu Robert College, slavna visoka šola ameriških misijonarjev, kjer se izobrazujejo največ Bolgari. Na najožjem prostoru, Stenja imenovanem, naselbini Emirghiamini Stenja.

Nato se začne Bospor proti severu širiti. Evropski breg obrobajo mnogoštevilne naselbine, posebno Therapia, bivališče raznih poslanikov, nji nasproti je Beikos z razkošno palačo egipčanskega podkralja. Bolj severno se ožina zopet zmanjša in tu se dvigata, druga proti drugi, dve trdnjavi Rumili in Anadolii Kavak. Nato se Bospor zopet razširi in na njega bregovih ni nobenih naselbin več. Le male trdnjave Bujuk Limani in Karibdže Kalesi na evropskem ter Tabiasi in Poiras Kalesi na azijskem bregu potrjujejo, da se bližamo koncu morske ožine, kjer stojita zopet dve trdnjavi. Rumili Fener in Anadolii Fener, s katerima je Bospor zaključen.

—a.

Steckenpferd-lilijinomlečno milo

prej ko slej neutrno po racionalno oskrbo polti in lepote Priznanostna pisma. Po 1 K povsod.

Živčne bolečine prekine odrgavanje s Fellerjevim bolečine lajšujočim, živce pomirjujočim rastlinskim esenc-fluidom z znamko »Elsa-Fluid.« Izvrsno domače stesdvo 12 steklenic franko samo 6 K. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št 280. (Hrvatsko). Čez stotisoč zahvalnih pisem zdravniških odobravanj.

C. kr. avstr. razredna loterija. Opozarjamo cenj. reflektante, da se vrši žrebanje 3. razreda V. c. kr. avstr. razredne loterije že 15. in 17. februarja t. l. Cena srečk je za: $\frac{1}{1}$ K 120— $\frac{1}{2}$ K 60— $\frac{1}{4}$ K 30— $\frac{1}{8}$ K—.

Srečke za ta razred prodaja Ljubljanska Kreditna banka v Ljubljani kot poslovnica c. kr. avstr. razredne loterije in njene podružnice v Celju, Celovcu, Trstu in Splitu.

Kronika vojnih dogodkov.

26. jan. Ob tirolski fronti je laško topničarstvo obstreljalo Creto in Caldonazzo; tudi ob primorski fronti živahnejše delovanje laških topov. Pri Oslavju novi hudi boji. — Razni deli naše severovzhodne fronte (Vzh. Galicija in Bukovina) pod močnim ruskim topovskim ognjem. Ruski sunki povsod, tudi na severu, odbiti. — Na Flandrskem topovski boji. Templerski stolp in katedralo v Nienportu so Nemci porušili s topovskimi strelji. Pri Neuville Nemci vzeli nekaj francoskih jarkov. Francoski naskoki povsod zavrnjeni. Nemška letala metala bombe na Nancy in tovarno Baccarat; naša letala pa na Rimini.

27. jan. V bojih pri Oslavju so naše čete zavzele del laških pozicij in ujele 1197 mož in častnikov ter odbile laške napade pri Podgori pri Sv. Mihaelu in vzh. Tržiča. Naši letalci metali bombe na laška skladišča v Borgu in Ali. — Francozi pri Neuville ljuto napadali, a bili odbiti. V Argonah so zasuli nemški jarek; nemška letala napadla La Paune, Loos, Dixmuiden in Bethune. — Pri Mitavi, Rigi, Bersemindu in Pulkarnu na skrajnem severu boji med Rusi in Nemci. — V Mezopotaniji pri Kut el Amari in Amaronu ljuti boji Turkov z Angleži. Turki so se umaknili na Erzerum. Ruski voji so zasedli perzijsko mesto Sultanabad. Tudi na Kavkazu boji. Poveljnik Turkov maršal pl. Goltz, poveljnik Angležev Kitchener, Rusov pa podkralj Nikolaj Nikolajevič.

28. jan. Pri Oslavju ujeli še 50 Lahov. — Angleži so s kopnega in z morja obstreljevali Westende. Pri Neuville novi boji. Francozi obstreljali mesto Leus. V Argonah ljuti topovski boji. V Belgiji-Flandriji in vsej francosko-nemški fronti novi živahni boji. — Na besarabijski fronti deluje topništvo brez prestanka. V Kavkaziji Rusi mestoma napredujejo, a na perzijski fronti so Rusi izpraznili mesti Asabad in Kungar. Turki so vdrlili že 240 km iz Bagdada v perzijsko ozemlje. Rusi in Angleži so še 10 dni oddaljeni drugi od drugih; Nemci, Turki in

Še vedno se govori, da je za nakup varnih in priporočljivih srečk z zajamčenimi dobitki (do 630.000 kron) sedaj že radi tega najugodnejši čas, ker dobi vsak naročnik v srečnem slučaju 4000 frankov popolnoma zastonj. — Opozarjamo na današnji zadevni oglas »Srečkovnega zastopstva« v Ljubljani.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojsko in po vojski svojo vrednost. Varno je toraj naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verižico, prstan i. dr. Bogato izbire po nizki ceni ima trdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastonj in poštine prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Najboljša dobava

gotovih postelj iz dobrega, češkega perja, v gostonitem, rdečem nankingu (inletu): 1 pernica, 180 cm dolga in 120 cm široka z 2 blazinama, vsaka po 80 cm dolga in 60 cm široka, z novim, mehkim, trpežnim perjem K 20—, s polpuhom K 24—, puh K 28—. Pernica sama K 12—, K 14—, K 16—, in K 18—. Blazina sama K 4—, K 4-50 in K 5—. Dvo-ležna pernica, 200 cm dolga in 140 cm široka K 17—, K 18-70, K 21-80 in K 24—. Blazina poleg 90 cm dolga in 70 cm široka K 5-50. K 6-20, in K 6-70. Ker je poskočki nank-ing v ceni za 100 procentov, sem prisiljen, cene nekoliko povišati. 5 kg. novega, dobrega, belega, brezprašnega perja K 24—, snežnobelo

K 30—, boljše K 36—, najfinejš. gosposko, strelbeno perje K 45—, 5 kg nestrelbenega. (puljenega) perja od živih gosi K 28— in K 30—. Beli puh, veliki kosmiči, K 5—, boljše K 6—. Najfinejši puh s prs K 6-50 za pol kg. Sivi puh pol kg. K 2-50 in K 3—. Pošlje se franko po povzetju. Zamenjava dovoljena proti povračilu poštine.

Sigmund Lederer, Janowitz a. Angel Nr. 204, pri Kladnu na Češkem.

perzijski prostovoljci zadržujejo združitev Rusov z Angleži.

29. jan. Naše čete so zasedle črnogorsko Gusinje, albanski Lješ in luko sv. Ivana Meduanskega v Albaniji. — Na primorski in tirolski fronti topovski boji. — Pri Toporovcu naše čete vzele rusko prednjo pozicijo in ujele večje število Rusov, Južno Dvinska in med Strahodom in Styrom manjši boji z Rusi. — Pri Neuville boji s Francozi, Nemci bombardirali Reims, pri La Chalade zasedli Nemci franc. pozicijo. Franc. letala ponoči metala bombe na Freiburg — Od 1. okt. 1915. so izgubili Nemci na franc. fronti 16 letal, Francozi in Angleži skupaj pa 63 letal. — Ob zah. meji Egipta hudi boji; Arabci odbiti. Pri Erzerumu so Turki s pomnoženimi četami napadli Ruse, ki tudi dobivajo ojačenja.

30. jan. Na ruski fronti hudi ruski napadi odbiti. — Nemška letala vrgla na Pariz mnogo bomb; več ljudi ubitih in nekaj hiš porušenih. Južno Somme Nemci osvojili 3500 m široko in 1000 m globoke franc. pozicijo ter ujeli 1287 mož in častnikov. V Sampanji večji boji. — Na drugih frontah topovski boji.

Razne vesti.

„Abasso la guerra!“ Italijansko armadno vodstvo je pred kratkim ustavilo dopuste vojakom. Vzroki za to so jako značilni. Vojaki pripovedujejo doma, kako brezuspešni so boji, kako brezmiselno jih gonijo v gotovo smrt in na kolodvorih se odigravajo taki-le prizori: Kolodvor Porta Nuova v Turinu. Ponoči je, odbila je ena in pol, z Alp dol veje leden veter. Malo luči gori, poltemno je po kolodvoru. Okoli tristo oseb je na kolodvoru, med temi vojakov, ki so bili na dopustu, okoli šestdeset. Žene vzdihujejo, otroci jočejo okoli svojih očetov. Jok postaja silnejši, čim bolj se bliža trenotek odhoda. Čuje se bližanje vlaka, jok in krik neznosen. Kar naenkrat iz množice klic: »Abasso la guerra!« (Dol z vojno!) In potem se množijo klici, vsa množica kriči: »Dol z vojno! Dol s Salandro! Proč s kraljem! Dol z Italijo!« Najbolj kričijo vojaki. Ali že prihaja za take slučaje pripravljena stotnija karabinerjev in

Pošiljajte vojakom časopise, s tem jim napravite veliko veselje.

Seb. Kristovič 2/3 pion. komp. piše: „Tedenske Slike“ so res nekaj za nas, vsebujejo dosti zanimivosti ter jih vsi radi čitamo.

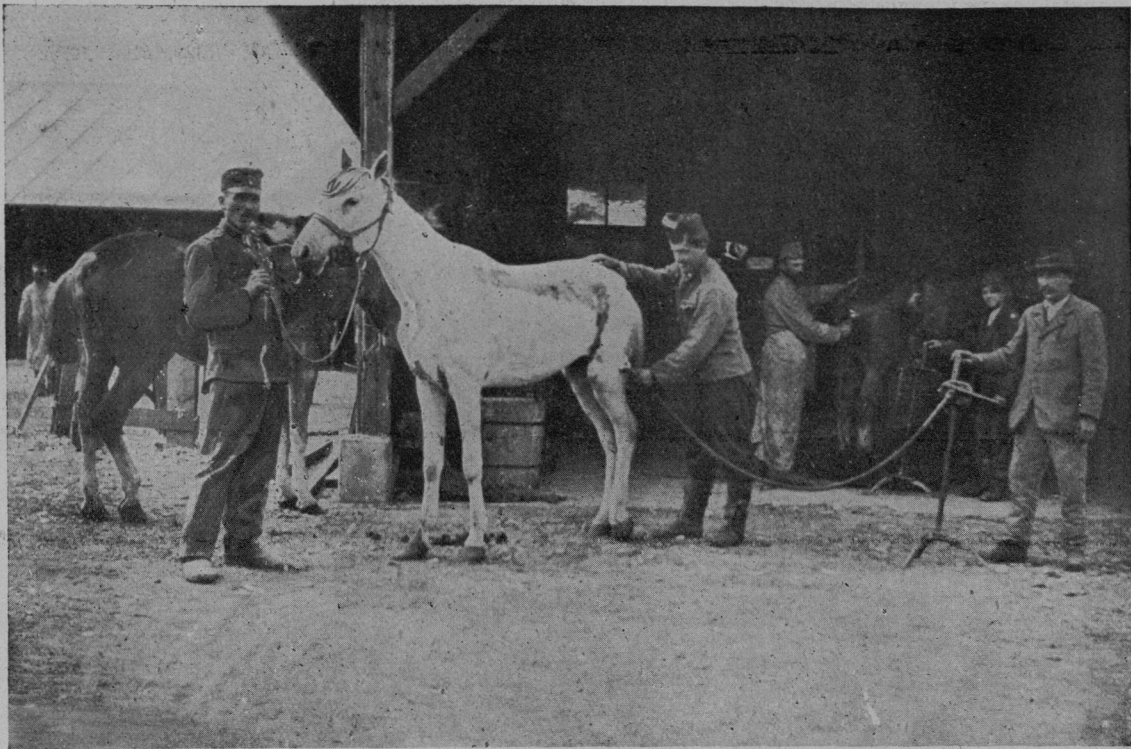
Četovodja Miroslav Bone, telefonski oddelek 14, piše: Tu služimo 3 Slovenci in dobivamo razne slovenske, časnike a še najbolj z zanimanjem vsakdo od nas pregleda „Tedenske Slike“, ker vedno prinašajo tudi kraje, s katerimi smo se imeli priliko seznaniti. Na primer je bila pred mesecem slika vasi, v kateri sem se baš tedaj nahajal. Pa tudi druge slike Dolomitov so bile jako lepe in resnične, kar sem se imel tudi večkrat priliko prepričati.

Resnično povem mnenje nas vojakov, da smo skoro zgubili veselje čitati obsežno vojskina poročila, kajti vedno je eno in isto, le zaželenega miru ne! Jako dobro pa nam služi časnik „Tedenske Slike“ s svojimi slikami, kar nam je v razvedrilo in krajanje časa. Ja se nahajam s svojima tovarišema že od početka v polju: izpočetka po Galiciji, potem pa po rusko Poljskem in zdaj že tretji mesec tu v Tirolu. Začetkoma nam je bilo tu malo težko, ker nismo bili privajeni gorovju. Privadili pa smo se kmalu in sedaj že gre izvrstno.

hočejo iztrgati iz množice vojake. Ti vpijejo: »Ako že moramo biti umorjeni, umorite nas kar tukaj! Mi ne odpotujemo, ubijte nas tukaj!« Karabinerji se vržejo v množico in iztrgajo vojake ter jih odvedejo v vagone in tam zapro. Jok in stok, kričanje za njimi. Ako vprašaš železniškega uradnika o prizoru, odgovori. »Na to smo že navajeni! in iz-gine«.

Zvijača jih je rešila. Trije vojaki, naj-boljši, kar jih je štela stotnija, so bili poslani na stoječo patroljo, prav ob bregu večje reke v Galiciji. Kar je začelo pokati nanje od vseh strani, bili so obkoljeni od močne ruske patrolje. Našim trem je že pošlo stre-livo, Rusi pa so se bližali. Kazalo ni dru-gega, kakor: udati se. Veseli so popadli nepričakovani plen, naši vojaki pa so mislili svoje... Treba je bilo prebresti reko; že so hiteli rujavci naravnost v vodo, kar se oglašil naš vojak: »Nie, pane, nie, tu je voda glo-boka, tam doli« — kažoč s prstom — »je lepše«. Takoj so ubogali Moskali ter se vr-nili nazaj; gotovo niso slutili, da je ravno »tam doli« zbrana močna avstrijska patrolja, s kate-ro se bo treba poskusiti. Kmalu so dospeli do onega kraja. Naši so vedeli za okope, kjer je bila patrolja skrita. Kakor bi trenil, so izginili vanje, na Moskale se je pa vsila ploha svinčenk. »Pane, ne streljaj«, so kričali iznenadeni Rusi, dvigajoč roke, »mi vašy, vsi vašy«. — Res so se jih naši usmili, jih razorožili ter jih odvedli pred vojaško oblast. Tako so se naši le potom zvijače rešili žalostne usode ujetništva.

Italija izčrpana. Francoz Hervé se obrača v svoji »Victoire« proti svojim rojakom, ker zabavljajo na Italijo. Pravi, da je Salandra izsilil napoved vojne proti Giolittijevi večini, ali ljudstvo ne dovoli vojne z Nemčijo. Fi-nance Italije so najslabše, zlasti ker je deloma izostala pomoč Anglije. Italija ne more pre-

Skrb za vojaške konje: V vojaški bolnici za konje. Striženje bolnega konja.

skrbovati več vojakov, kakor jih ima na se-vernem fronti.

Crnogorski polkovnik o črnogorski armadi. Pariški »Journal« objavlja sledečo izjavo črnogorskega polkovnika Lapovca: Ni res, da šteje črnogorska armada 35.000 mož, tudi ni res, da je 3000 Srbov Sode-lovalo na Lovčenu in da so Francozi dali na razpolago številno težko artiljerijo. Na-sprotno: Samo 5800 Črnogorcev je bilo na Lovčenu, ki so imeli samo štiri stare 12col-ske topove, kateri so bili kupljeni v Italiji,

in pa šest starih ruskih topov brez municije. Črnagora ni dobila nobene podpore, niti od morja sem. Polovica civilnega prebivalstva je pomrla vsled lakote. Polkovnik Lapovac pripoveduje dalje, da je imela armada 23 poljskih topov, pa samo 38 krogel za vsak top. Naše puške so bile izrabljene. Imeli smo le 130 patron za vsako puško. Naše moštvo je bilo brez obuval, brez obleke in brez živeža. Tudi ni res, da bi Esad paša napovedal vojsko Avstriji. Albanci so naši sovražniki. Od 70.000 mož, katere je štela črnogorska armada za-

Zajamčen uspeh, drugače denar nazaj

Zdravniška izjava o izvrstnem vplivu.

Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo
oblastveno preiskano, jamčeno neškodljiva.
Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. —
Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo
K 3'—, velika pušica, ki zadostuje za uspeh
K 8'—, Kosm. Dr. A. Rix laborat, Dunaj IX.,
Lakiergasse 6/O. Razpošilja se strogo dis-
kretno. Zaloga v Ljubljani: Lekarna pri
„Zlatem Jelenu“, parfumerija A. Kanc in
drogerija „Adrija“.

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnjega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

Spoštovanjem

Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.

V Pulju, 23. marca 1914.

Ako naročite in to storite nenudoma,

1 srečko avstr. rdečega križa
1 srečko ogrskega rdečega križa
1 srečko budimpeštanske bazilike
1 dobitni list 3% zemlj. srečk iz leta 1880

1 dobitni list 4% ogrsk. hip srečk iz leta 1884

12 žrebanj vsako leto, glavni dobitnik 630.000 kron

dobite igralno pravico do bobitkov ene turške srečke v znesku do 4000 frankov popolnoma zastonj!

Pojasnila in igralni načrt pošilja brezplačno:

Srečkovno zastopstvo 3, Ljubljana.

Naročite in razširjajte „Teden-ske Slike!“ Pridobivajte novih na-naročnikov! Čim več bo naročnikov tem bolji bo list. Zrno do do zrna... kamen do kamna...

Mesečni obrok za vseh pet srečk ozir. dobitnih listov samo 5 kron

VSA AVSTRIJA

pozna Jägerndorf kot eno največjih mest s tvornicami sukna v monarhiji. Dobava blaga (sukna) za moške in ženske obleke, kakor tudi šlezjskega platna naravnost od tvornice je za vsakogar velika prihranitev. Zahtevajte torej, da se Vam do-pošljejo brezplačno vzorci blaga, da se prepričate o zelo nizkih cenah in o izvrstni kakovosti blaga. Posebno ostanke prodam po izredno nizkih cenah.

Razpošiljalnica FRAN ŠMID, Jägerndorf 38. Avstrijska Šlezija,

IVAN JAX IN SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17.

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

Brezplačen pouk v ve-zenju - Tovarna v Lincu usta-novlj. 1867.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštne prosto.

KMETSKA POSOJILNICA

R. Z. Z. N. Z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog: dvajset milijonov. Popolnoma varno

4 3 0
4 0

LJUBLJANSKE OKOLICE

V LJUBLJANI,

brez vsakršnega odbitka

naložen denar. Rezervni zaklad: nad devetstotisoč.

Z Rusko Poljskega: Zajeta ruska baterija s podzemeljsko shrambo za municijo.

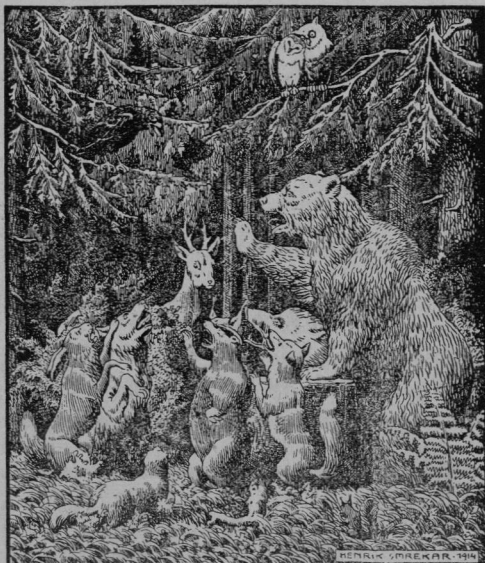
četkom vojske, je danes še 15.000 stradalih nesrečnikov, ki se bojujejo v razmerju 1 : 20. Zato ni nobena sramota, če se je teh 10—15.000 nesrečnikov udalo.

Hrvatje rešili ogrske domobranci. Iz vojnega časnika stana se poroča z dne 24. januarja: Letalci so poročali o ruskih postojankah, katere so oddaljene okoli tisoč korakov od Bojane. Proti severu leži dvojni hrib, v njegovi bližini je nedavno besnela

krvava bitka. Pri najnovejših ruskih napadih je pričel neki hrvaški bataljon s protinapadi in je vrgel Ruse nazaj v gozd; Rusi so obkolili nekoliko ogrskih stotnij. Neki hrvatski podčastnik je prebil s 26 možmi ruske vrste in obnovil zvezo z ogrskimi domobranci, a razen tega je ujel še 400 Rusov. Potisnjeni ogrski domobranci so se rešili z bajoneti in kopiti iz neugodnega položaja. S skupnim delovanjem so pobili poldrugi ruski bataljon.

Ubožni kralj. Pred kratkim je bila v Neuillyju pri Parizu poroka princezinje Marije Lujize Orléanske s princem Filipom Bourbonškim, ki služi za oficirja v španski armadi. Seveda je dobila nevesta bogata darila. En sam njenih sorodnikov, belgijski kralj, ji je namesto darila poslal brzojavko sledeče vsebine: »Svoje darilo pošljem po vojni. Sedaj mi vest ne dopušča, do bi za tak namen porabil le manjšno svoto denarja, ki je namenjen za moje vojaštvo«.

Za mir. Slavni francoski pesnik Romain Rolland je izdal pod naslovom »Ara pacis« (Oltar miru) zbirko svojih pesnitev, iz katerih veje pretresljivo hrepenenje po miru. De profundis clamans — tako začnjenja Romain Rolland svoje pesni — de profundis clamans, iz prepada sovraštva, povzdiguje k tebi, božanski mir, svoj spev! Vpitje armad ga ne bo zadušilo. Zaman . . . vidim kako narasča s krvjo napojeno morje, ki nosi krasno telo pohabljenе Evrope; vihar blaznosti slišim, ki odnaša duše seboj. Tudi če bi ostal sam, zvest ti hočem biti. Ne pojdem k bogoskrunski večerji krvi. Ne bom jedel svojega deleža od telesa človeškega sinu. — Vsem sem Vam brat in vse vas ljubim, ljudje, ki Vam je dano eno uro živeti in ki se te ure oropate. — Da bi vendar iz mojega srca nad lovorjem slave in nad hrasti zrastle oljke v solncu na svetem griču, kjer prepevajo črički! — In svoje pesni zaključuje Rolland: Kakor cvrček na polju hočem biti . . . Nevihta grozi, potok dežja potaplja brazde in petje. Toda komaj je utihnil vihar, se mali, samoglavni pevec že znova oglasi. Tako dvigam glavo komaj da se v kadečem se vzhodu še le izgublja po razteptani zemlji divji skokot bojnih jezdecev in zopet pričnjam svoj uborni in neutruljivi spev . . .

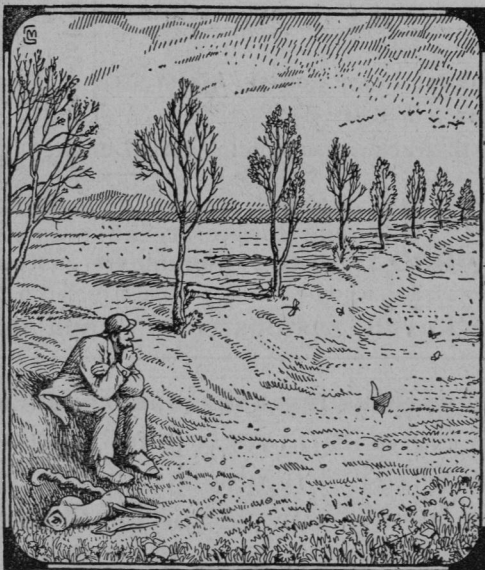
RADO MURNIK LOVSKE BAJKE IN POVESTI

Knjiga vsebuje:

Na male kavke dan. - Zaljubljeni jerebar. - Draga kljunača. Veselega kljunača žalostni roman. - Paradni lovec Rekordavzar. - Lovec rešitelj. - Opeharjeni ribič. - Povodnji mož ob Ljubljani. - Nedeljska bratovščina. - Brakada brez braka. Duhek, lovski Orfej. - Za mrtvi mi ogali.

Dobra, zanimiva knjiga je najboljši prijatelj.

Najlepše darilo za vo- jake ranjence in druge.

MILAN PUGEL MIMO CILJEV

Knjiga vsebuje:

Zanešeni. - Trije meseci. - Helena. - Jerom. - Zaljubljeni kmet. - Labud poje. - Utešenje. - Pet kron. - Zemlja sveta. - Opice.

Knjiga vsebuje:

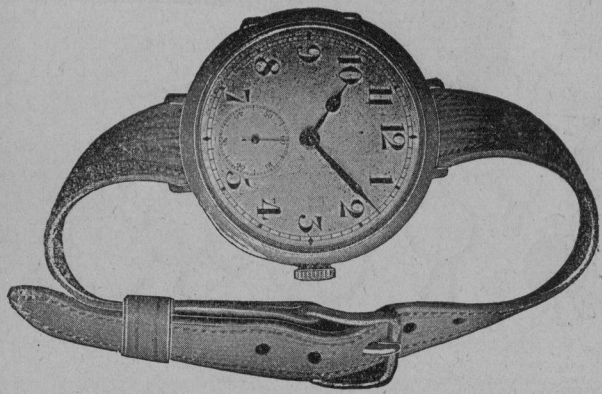
Lovec Klemen. - Lenčica in zmaj. - O hudem kovaču. - Pastirska ljubezen. Katrica in hudčič. - V leščevju. - Dve nevesti.

Vse kritike o teh knjigah so jako ugodne.

Vsaka knjiga stane elegantno vezana 2 K 50 h. Razpošilja upravništvo TEDENSKIH SLIK, Ljubljana, Francišanska ul. 10. I.

Lepa darila !!

NOVOST! Zavarovalna mrežica, katera je pripravna na vsako uro za na roko brez vsakega prede-lovanja, po nizki ceni à K 1.50 kom.

**Lepe zelo trpežne
!vojne ure!**

Nadalje priporočam novo patrijo-tično prilogo s koledarjem za leto 1916, katera se pošilja prezplačno in poštne prosto.

Za obilni obisk najvljudneje vabim

Ljubljana

F. CUDEN, Prešernova ulica št. 1

Ljubljana

delničar švicarskih tovarn „Union“ ur.

Veliki stenski skladni (Block)

KOLEDAR

za leto 1916,

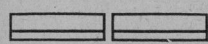
edini slovenski koledar te vrste služi obenem kot beležni koledar. Z ozirom na praktičnost je ta edini slovenski koledar neizogibno potreben vsem občinskim in župnijskim uradom, od-vetnikom, notarjem, trgovcem, obrt-nikom in privatnikom.

Cena K 2.40, po pošti K 2.60.

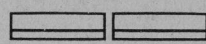
Naročila naj se izvolijo pošiljati založniku:

Knjigarna in papirnica

J. Štoka, Trst, ulica Molino piccolo 19.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Rezervni fondi okroglo 1,000 000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske raz-redne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: $\frac{1}{1}$ srečka K 40.—, $\frac{1}{2}$ srečke K 20.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 10.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce: $\frac{1}{1}$ srečka 120.—, $\frac{1}{2}$ srečke K 60.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 30.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 15.—.

Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun in jih obrestuje po

4 $\frac{1}{2}$ % čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

TISKOVINE VSEH VRST

KAKOR: ČASOPISE, KNJIGE, BROŠURE, CENIKE, LEPAKE, LETAKE, VABILA, VSPOREDE, TABELE, RAČUNE, KUVERTE IN PISEMSKI PAPIR S FIRMO, VIZITKE, ITD.

— NATISNE LIČNO IN CENO —

ZADRUŽNA TISKARNA, KRŠKO

NAROČILA SPREJEMA TUDI UPRAVNIŠTVO „TEDENSKIH SLIK“
V LJUBLJANI, FRANČIŠKANSKA UL. 10./I.

A. & E. Skaberné

Ljubljana, Mestni trg 10
špecialna trgovina pletenin,
trikotaj in perila
priporoča svojo veliko zalogo,
kakor:

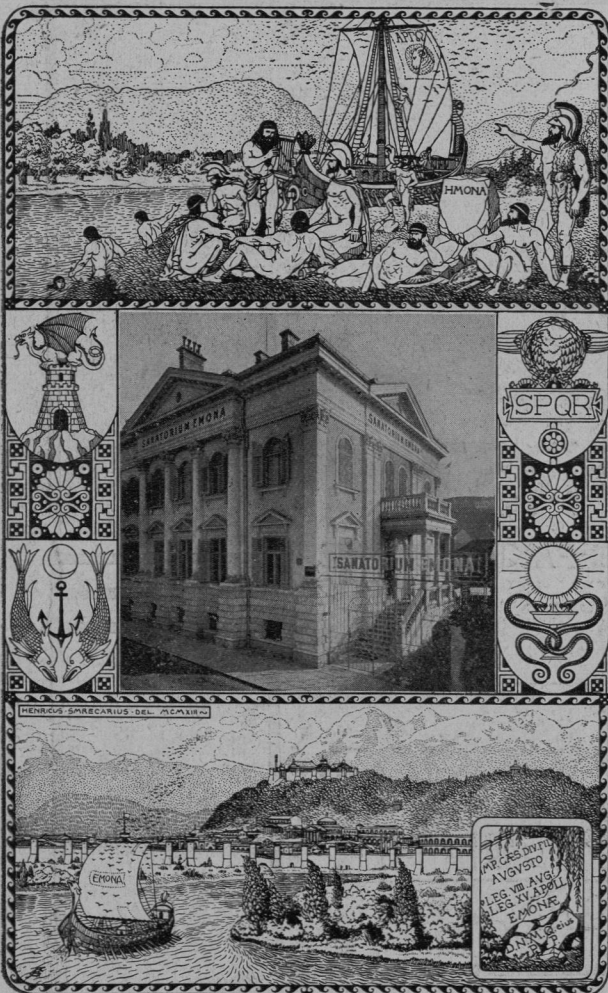
Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velblodje dlake in bambaža.
Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanele.
Perilo za dečke, deklice in dojenčke.
Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.

Na debelo in drobno.

Priporoča se
umetna knjigoveznica
IVAN JAKOPIČ,
LJUBLJANA.

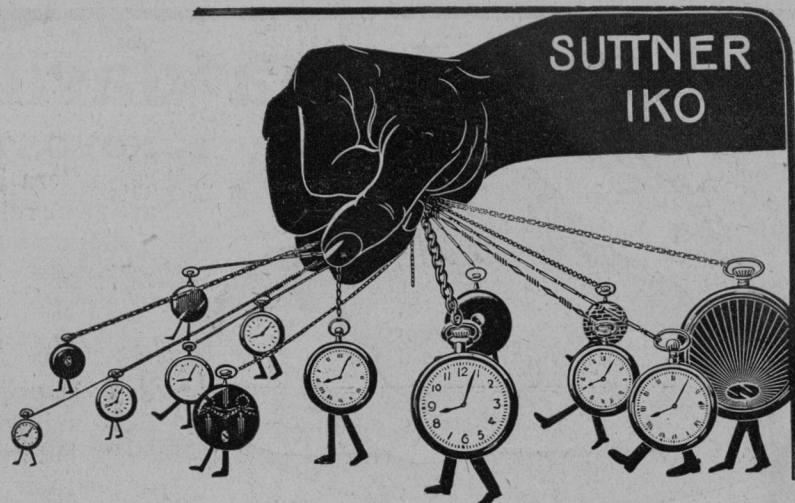
Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spodnji Siški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Stekl. po 2 in 3 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las.
Za gotovost se jamči. Zadostuje steklenica. Spričevala na razpolago.

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura	K 4:10
„ 705. Roskopf-ura, kolesje v kamnih	5:90
„ 719. Srebrna remontoar-ura	7:80
„ 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveti	8:40
„ 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov	7:20
„ 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura	7:50
„ 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta	7:90
„ 804. Srebrna damska ura	9:50
„ 1544. Usnjata zapestnica z uro	10:50

Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov	14:—
„ 1450. Bela kovinasta verižica	2:80
„ 865. Bela kovinasta verižica, priprosta	1:—
„ 916. Srebrna verižica, masivna	3:20
„ 422. Nikelnasta športna verižica	1:75
„ 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“	2:—
„ 213. Srebrni prstan z kamnom	1:40
„ 211. Srebrni prstan z kamnom	—90
„ 1063. Prstan, zlato na srebro	2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
po povzetju ali če se
denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
zastonj in poštne prosto.

Neugajajoče
se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v **Ljubljani št. 5.**

Nobene podružnice.

Svetovna razpošiljalnica.

Nobene podružnice.

Zdravniki priporočajo KAISERJEVE PRSNE KARAMELE s „3 smrekami“.

kot izborno sredstvo zoper kašelj.
ki so se že nad 25 let najbolj obnesle.
Milijoni jih rabijo zoper

kašelj

kripavost, zasliženje, katere, bolni vrat,
dušljivi kašelj, kakor tudi da se obvarujejo
prehlajenja, torej so zelo dobrodošle vsa-
kemu vojaku.

6100 notarsko poverjenih izpričeval zdravnikov
in privatnikov jamči gotov uspeh. — Tek vzbujajoči fino okusni bonboni. Zavoj 20 in 40 v, skat-
lja 60 v se dobiva po vseh lekarnah in drožerijah.

DOMAČA TVRDKA!

Export ::

žepnih električnih
svetiljk in baterij

K. A. Kregar,

Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 21/23.

:: **Trgovci velik popust.** ::

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.

Izdajatelj in odgovorni urednik Ivan Koželj.

Tisk Zadržne tiskarne v Krškem.